Hiiumaa saadik
HELGI PÕLLO

Hiiumaa saadiku särki kannab Hiiumaa muuseumi teadusdirektor Helgi Põllo.

Helgi on Hiiumaal sündinud ja kasvanud. Ta on ajaloolane, Hiiumaa ajaloo ja omakultuuri uurija. Eelmisel aastal täitus Helgil 40 aastat muuseumis töötama asumisest. Ta on pälvinud vabariigi presidendi Valgetähe teenetemärgi, Hiiu maakonna teenetemärgi, kodanikupäeva aumärgi, rahvakultuuri aastapreemia, pärandihoidja ja aasta parima muuseumitöötaja tiitli. Ta on Hiiumaa kultuuripärli, Hiiumaa sõprade seltsi ja Kõrgessaare valla preemia laureaat. 2016. aastal sai Helgi parvlaeva Leiger ristiemaks. Ta on Hiiumaa südametunnistus.

Helgi kirjeldab, et Hiiumaal pidevalt kohal olles ja siin elades ei mõtle ta Hiiumaast kui millestki kaugest ja kättesaamatust: “Seepärast ei kangastu mulle lihtsalt üks või teine koht konkreetselt, pigem lähedased inimesed, nende naer, lõbusad seigad, meeleolud, lõhnad, lõputu avarus, vabadus, päikeseküllasus, sõbralikkus, aga ka teatud suletus, mis annab mõnel juhul omamoodi turvatunde, teinekord paneb pead raputama või imestama.”

Hiiumaa erilistest paikadest rääkides meenuvad Helgile tühjad rannad suure avara taevaga, soojade liivapaljandikega männisalud, kadakad ning üksikud jändrikud vanad puud siin ja seal, vaade Kõpu tuletornist või imelised lumised maastikud. “Need kõik on lihtsa ja loomuliku elu pildid, igapäevaeluga kaasas käivad vaated,” lisab ta.

Mis on Hiiumaa tunne? Helgi ütleb, et see on tunne ühest kohast siin maailmas, kuhu ta kindlalt kuulub, mida armastab ja tahab elus ning alles hoida.

Oma ajast rääkides ütleb Helgi, et tema töö ja vaba aja tegemised on sageli väga sarnased: lugemine, teada saamine, mõtlemine, kultuurmaastiku uurimine ja inimestega rääkimine, et ehtsatele Hiiumaa teadmistele jälile jõuda või neile võimalikult lähedale saada.

Nüüdki ta on toredaid külateid ja metsaradu üle vaadanud. Jalutanud kalmistuil, kus ikka jälle midagi uut silma hakkab. Õue- ja aiatööd virgutavad ning inspireerivad Helgit igal ajal. Näitustest ja kontsertidest tunneb ta siiski puudust, olgu küll, et kuulata ja vaadata ning teadmisi ammutada saab teisiti ka.

Helgi soovib, et inimesed õpiksid praegust aega kasutades vaikust nautima ja hindama neid omi mõtteid, mida ainult üksi ja vaikselt olles kuulda võib. “Tehke ka neid pisut unustatud asju – kirjutage ja saatke mõnele heale tuttavale üks päris kiri, oma joonistatud pilt või postkaart. Kuduge kindad, nõeluge sokid, heegeldage pits või voolige perele moosikeetmise lusikas. Soovitan ka oma suguvõsalugudega tutvust teha, vanad pildid üle vaadata ja infoga varustada.”